

не човѣкъ, а канара, търкулната отъ планината. И кралимарковска сила струи въ жилитѣ му. Така прекорѣтъ на Вълчана „Алфатарски царь“ се оправдаваше.

Съ строгия си погледъ Вълчантъ, тъй като бѣ даденъ отъ Б. Андреева, смразяваше сърдцата на всички. Чувствуваше се властенъ надъ тѣхъ. Но колкото и да изглеждаше човѣкъ-хала, напращѣлъ отъ физически сили, склоненъ къмъ буйство, у него и поменъ нѣмаше отъ човѣка-звѣрь. Лекитѣ багри на хуморъ въ репликитѣ му стопляха образа, превръщаха го въ по-малко студенъ и надмѣненъ и въ повече човѣченъ.

Б. Андреевъ не можѣ да намѣри само напълно вѣрния тонъ, подъ който да проведе ролята. Неговото заповѣдничество и сила се провеждаха съ единъ не съвсемъ оправданъ тонъ. И това нацѣрбяваше господарската му фигура и обаяние.

Съ по-широкъ замахъ Богомилъ Андреевъ пристѣпнѣ къмъ друга роля на чорбаджия — Гено отъ „Бащи и синове“ на Вл. Поляновъ. Още съ първата дума се чувствува строгиятъ чорбаджия и пазителъ на старитѣ български нрави. За лично спокойствие той тачи тираниитѣ. Той е и баща, но отъ ония бащи, които треперятъ надъ децата си — мислятъ имъ доброто, както на тѣхъ се харесва и сами се разпореждатъ съ съдбата имъ, дори, когато сѣ